

A. WEIDENMULLER:

Det skjulte Horn.

Oversat af

N. P. MADSEN.

Tjenerens Frygt for, at Gehejmeraadinden atter vilde begynde at snakke om Brevet, havde været ubegrundet. Da hendes nundværlige Frederik trådte ind til hende med nogle undskyldende Ord, blev hun saa lykkelig, at hun tabte al Lyst til at berøre Stridens Genstand. Hun talte med ham om Wolfs Afrejse, viste ham den smukke Æske, han havde foræret hende, spurgte til Hestene og var just i Færd med at paaønde ham en af de dejlige Ferskenær, da Wolf traadte ind. Et Blik paa sin Tantes Ansigt sagde ham, at alt igen var i den bedste Orden, og at det sikkert var hendes fulde Alvor, idet hun raabte til Frederik, da han beskedent fjernede sig:

„De er et prægtigt Menneske. Ikke for tusinde Daler vilde jeg undvære Dem.”

Men Tantsens glade Stemning var ham ogsaa et Bevis paa, at hun ikke havde talt til Frederik om Brevet eller om hans Rejse. Saa maatte han da selv ud med sproget. Han kunde ikke nægte for sig selv, at hans Hjerte bankede en Smule, idet han begyndte:

„Det glæder mig, Tante, at alt er godt igen imellem dig og Frederik. For Resten vil jeg gerne tale lidt med dig om Frøken Höfer. Angaaende Planen om at fæste hende igen, da maa du opgives det, da det af flere Grunde ikke kan lade sig gøre. Hvis du derimod havde Lyst til at vise din Erkendtlighed for den Hjælp, hun har ydet dig, saa er der nu den bedste Lejlighed dertil.”

Gehejmeraadinden nikkede.

„Du mener, fordi hun nu har gjort mit Arbejde helt færdig. Og du har Ret. Frederik skal i Morgen skrive til hende og udtale min Tak, og jeg vil tillige lægge en 100-Mark Seddel i Brevet. Det er da nobelt ved jeg, finder du ikke ogsaa?”

Assessoren rystede paa Hovedet.

„Nej, kære Tante. I mange Tilfælde vilde Penge selvfølgelig være den bedste Gave, men at sende Frøken Höfer Penge vil nu efter min Mening være ufint og kun saare hende. Derimod kunde jeg tænke mig, at en Samling smukke Billeder her fra Bjergene vil glæde hende. Jeg købte netop nogle i Pontresina, og hvis du synes om det, vil jeg tage dem med og bringe hende dem, som et Tegn paa din Taknemlighed.”

„Wolf!” skreg Gehejmeraadinden og fo'r i det samme saa heftigt op af Sofaen, at Mignon med et Hvin dumpede ned paa Gulvet. Men Wolf lod, som om han ikke bemærkede sin Tantes Ophidselse og fortsatte i en rolig Tone:

„Du maa ikke undre dig over min Beslutning om at rejse hjem over Waldheim. Det ligger jo paa Ruten og frembyder en hel Del af Interesse. Og saa — ja, kære Tante — saa maa jeg betro dig, at jeg længes efter at se Frøken Höfer igen og haaber, at det skal lykkes mig at vinde hendes Hjerte.”

Det forførdelige og latterlige Ord var udtalt. Og Følgen var en heftig Strid, den gamle Strid imellem Kærlighed og Fordom, en Strid, som Kærligheden altid gaar sejrrig ud af. Efter stor Ophidselse, Graad og Besvimelser fandt Gehejmeraadinden det dog tilsidt klogest at kapitulere. Da Wolf derfor tog Afsked, kom hun selv og overrakte ham de smukke Fotografier, som hun havde lagt i en kostbar Mappe, og sagde med det sirligste Smil:

„Naar jeg dog alligevel har maattet overgive mig, saa maa jeg vel ogsaa vise mig nobel overfor min tilkommende Niece, du ved, jeg holder paa korrekt Opførsel.”

VIII.

Marianne var ikke kommen for sent hjem til at hjælpe Franz med at plukke Frugt. Den hang endnu trindt og tæt paa de gamle Træer. Men allerede otte Dage efter hendes Hjemkomst kom Pastor Höfer tilbage fra sin Morgenspadseretur og sagde:

„Pærerne nede paa Græsplanen maa plukkes. Græsset under Træet er helt trampet ned og fuldt af Sten. I to store kan godt besørge det i Eftermiddag.”

Marianne tilkastede Moderen et spørgende Blik. Denne gjorde dog ingen Indvendinger, men sagde blot:

„Far har Ret, de dejlige Pærer bliver stjalet, hvis I to lange ikke forbarmer eder over dem. Du kan ogsaa godt have fri i Eftermiddag, Marianne, den Smule, der er tilbage at stryge, kan Lina og jeg sagtens besørge alene.”

Saa stod de to „lange” da under det gamle Pærtræ og anstrengte sig for at faa Frugten ubeskadiget ned fra de lange Grene.

Det var ikke saa helt let. Med Stiger og Hager lod det sig ikke gøre. Frans saa sig derfor nødsaget til at klatre ud paa de tykke Grene og kaste Frugten een efter een ned i Mariannes Forklæde. Det var et kedeligt Stykke Arbejde for Marianne, og flere Gange raabte hun: „Naa, skynd dig, jeg faar jo Halsen af Led ved bestandig at skulle staa og se i Vejret.”

Dog var hun Taalmodigheden selv, og naar Franz nu og da skulde flytte over paa en anden Gren, og det tog Tid, eller han tog sig et lille Hvil, saa lagde hun sig ned i Græsset og saa drømmende op i Luften.

„Du fanger da ikke Griller?” spurgte Franz

pludselig, idet han bøjede en Gren til Side og saa Søsteren skarpt ind i Øjnene.

Hun saa op paa ham med et træt Smil:

„Nej, Franz, jeg har det startet.”

„Hvorfor snakker du da slet ikke?”

„Gør jeg ikke det? Jeg synes, jeg snakker hele Tiden.”

„Saa er det da i Tanken, for siden jeg kom her op, har jeg ikke hørt dig sige ti Ord.”

„Nu overdriver du, Franz. Du ved jo nok, at jeg ikke hører til de meget talende.”

„Det tror du vist ikke selv. Tænk paa den lange politiske Tale, som du i Fjor holdt her paa samme Sted.”

Marianne rystede paa Hovedet.

„Det husker jeg ikke mere. Var det en god Tale?”

„Ja, det var det virkelig, og du saa saa smuk ud, da du saa ivrig stod og talte om Fædrelandet.”

„Nu skal du lade være at være vittig, Franz.”

„Vittig? Jeg taler virkelig i fuld Alvor. Og jeg kan sige dig — du er slet ikke saa smuk i Aar.”

„Det kommer af Alderen.”

„Der skulde da ikke ogsaa være noget andet?”

„Jeg forstaar dig ikke.”

„Hvorfor bliver du da rød i Hovedet? Du tror maaske ikke, jeg kan se?”

„Jeg er virkelig spændt, Franz, og jeg kunde nok lide at høre, hvad min snedige Broder tror at have set.”

Studenten truede drillende med Fingeren.

„Ved du hvad, lille Søster, nu vover du dig ud paa en farlig Grund. Sig mig, hvorfor skulde du absolut sidde oppe i to Nætter og arbejde paa det kedelige Tøj, skønt Mor forbød dig det?”

„Fordi jeg saa snart som mulig vilde se at indfri mit Løfte til Gehejmeraadinden.”

„Det skulde da vel ikke ogsaa være for at minde en vis Hr. Assessor om din Tilværelse?”

Marianne saa saa alvorlig og ærlig op i Broderens skælmske Ansigt, at denne blev helt ubehagelig til Mode.

„Det er nogen dum Snak, Franz.”

„Hvorfor bliver du saa alvorlig? I Paasken, da vi drillede dig med den lille Vikar, da kunde du godt selv le med.”

„Det var ogsaa noget andet — men du glemmer at bestille noget. — Der over din højre Haand hænger tre dejlige, gule Pærer. Naar du strækker dig en Smule, kan du vist naa dem.”

Franz rejste sig op for at følge hendes Anvisning, men bøjede sig i det samme hurtigt ned og hviskede

„Du, Marianne, der er en, der kommer ud af Byen langs med Hækken og hen ad Haven til.”

„Hvad for en? Er det en af Byens Folk, eller en Herre, eller en Haandværkssvend?”

„Nej, det er ingen herfra. Nu er han henne bag den høje Hvidtjørn — nu dukker hans graa Hat op igen. Skulde det være en Haandværkssvend, saa er han da en af dem, der ikke lader sig nøje med et Stykke Brød eller et Par Pærer. Nu er han lige herved.”

Nysgerrig gik Marianne hen for at kigge ud over Hækken og kom i det samme til at se lige ind i Wolfs spejdende graa Øjne. Et Øjeblik efter stod hun henne ved Laagen, medens han holdt hendes Haand fast i sin.

„God Aften, Frøken Höfer. Maa jeg allerede i Dag stille Deres Hukommelse paa Prøve?”

Hun fik ikke svaret ham paa dette Spørgsmaal. En berusende Følelse af Lykke og en knugende Hjerteangst, som hun endnu aldrig havde følt, stormede samtidig ind paa hende.

„Velkommen til Waldheim,” kom det endelige aandeløse.

Saa opdagede hun, at Wolf endnu stod udenfor, og let rødmende skyndte hun sig at trække Slaaen fra og aabne Laagen, og Wolf traadte ind.

Det var vanskelig at finde en passende Førelse af Samtalen. Dog før end Pausen blev alt for pinlig, kom Franz dem til Hjælp. Fra sin Plads oppe i Træet havde han ikke kunnet se, hvad der foregik henne ved Laagen, men han havde en Fornemmelse af, at der var noget interessant paa Færde. Derfor klatrede han ned fra Gren til Gren behændigt som et Egern, og fra den endereste Gaffel af Stammen gjorde han et kækt Spring ned paa Jorden og stod lige foran Assessoren. Meget præsentabel saa han ikke ud, da hans Moder til et saadant Arbejde, hvor man nemt kunde rive Klæderne i Stykker, havde givet ham en gammel Dragt af sin yngre Broders paa. Den var altfor lille til ham, og hans Haar var fuld af Blade og Smaakviste. Men det skadede ikke. Med et lykkeligt Smil sagde Marianne:

„Det er min Broder Franz, Hr. Assessor. Og Franz, det er Hr. Regeringssassessor von Baumbach, som jeg har talt om.”

Med synlig Glæde hilste Wolf paa Studenten, der allerede tiltalte ham paa Grund af sin Lighed med Marianne.

„Som jeg hører, er jeg Dem altsaa ikke ganske ukendt. Jeg haaber for Resten ikke, at De anser mig for en fræk Æventyrer paa Grund af min dristige Indtrængning.”

„Da jeg fik Øje paa Dem henne ved Byen, troede jeg virkelig først, at De var en eller anden fattig Rejsende,” svarede Franz spøgefuldt, „men da De kom nærmere, blev jeg snart klar over —”

Pludselig holdt han inde, da han paa den hurtige Farvevekslen i Søsterens Ansigt kom paa det rene med, at han var ved at sige noget dumt. Men Wolf greb i det samme hans Haand, trykkede den hjertelig og sagde, idet han gik ind paa hans

Spøg, og dog med en underlig Bevægelse, som Franz ikke forstod:

„De maa godt anse mig for en fattig Rejsende, thi det anser jeg mig selv for, skønt hverken min Lommé eller min Pung er ganske tom.” Han saa Marianne alvorlig og udtryksfuld ind i Øjnene og fortsatte: „Hvad jeg lovede Dem hin Dag i Skoven derede, er jeg kommet til at holde tidligere, end jeg den Gang selv tænkte. Jeg har siden den Tid oplevet underlige Ting.”

„Var De paa Piz Zupo?”

„Ja, for fire Dage siden stod jeg paa Tinden.”

„Var Turen meget farlig? Sidste Uge tænkte jeg ofte — men skal vi ikke hellere gaa ind?”

Han bukkede høfligt.

„Hvis jeg ikke kommer til Ulejlighed. Det er jo Lördag, og Deres Fader er vel beskæftiget med sin Prædiken?”

„Ja, det er han, men han kan godt hilse paa Dem, og Mor vil glæde sig ved at se Dem.”

Da de langsomt skred hen ad den brede Gang, spurgte Franz:

„Hvor kommer De egentlig fra, Hr. Assessor? Eftermiddagstoget er jo forlængst ankommen!”

Wolf lo.

„Aa, det var Hotellets Skyld. Hr. Hutzelmann eller hvad Værten nu hedder, var gaaet ud i Marken og havde taget Nøglen til Værelset med, fordi Værtinden havde stillet en Kurv med Agurker derind. Og da Pigen ikke kunde faa Døren op med Proptrækkeren, maatte jeg vente til Nøglen var hentet.”

„Men hvorfor kom De ikke straks her hen?”

„Det skal jeg sige Dem,” svarede Wolf i en lystig Tone, „skønt jeg udsætter mig for at blive anset for en rigtig Filister. For det første synes min Kuffert ikke at være særlig vel forvaret i blandt Hønsene, som listede om i Forstuen, og for det andet havde jeg nu ogsaa Lyst til at se, hvorledes det lille Pigebarn bar sig ad med at lave Kaffe.”

„Saa har stakkels Marie nok faaet sig en ordentlig Angst,” sagde Marianne og lo.

„Sikkert ikke saa stor som min,” svarede Wolf, „og det lille Væsen havde da det Fortrin at blive fri for sin Angst igen, saa snart jeg havde drukket Kaffen, medens min saa egentlig først rigtig begyndte.”

„De er da ikke bange for os?”

„Nej, men Drengen, der bar min Kuffert hen til Hotellet, sagde, at den smukke Præstefrøken var rejst bort i Gaar, saa jeg var bange for, at De var borte.”

Marianne lo.

„Det er Søster Emma, han mente; hun kaldes i Byen for den smukke Præstefrøken, og hun rejste i Gaar hen til sine Svigerforældre.”

„Men hvorfor spurgte De da ikke direkte efter Marianne?”

Wolf betragtede et Blad, som han i Forbigaaende havde plukket, og svarede:

„Næste Gang er jeg maaske saa klog, Hr. Studiosus.”

De havde naaet Døren, og Marianne gik foran ind til Dagligstuen. Hendes Hjerte bankede heftig. Hvad vilde hendes Mor sige til den nye Gæst?

Moderen var just i Færd med at lægge en ren Lysedug paa Bordet, da de traadte ind.

„Mor, det er Hr. Regeringssassessor von Baumbach, Fru Gehejmeraadinde Königs Neve. Han gør os den Glæde at aflægge os et Besøg paa sin Tilbagerejse fra Schweiz.”

Fru Höfer kunde ikke lade være at kaste et forundret Blik paa Datteren. Hvad gik der dog af hende, hun, som ellers altid viste saa stor en Selvbeherskelse? Hendes Stemme skælvede jo som af Skrek, og hvor saa hun bleg ud. Men Wolf gav hende ikke lang Tid til kritiske Betragtninger. Med en høflig Hilsmænding havde han om Undskyldning for sin uanmeldte Ankomst, men han havde ikke kunnet lade være at gøre den lille Omvej over Waldheim for at hilse paa den unge Pige, der havde været saa meget for hans Tante.

„Jeg kunde saa meget desto mindre lade være, som jeg ikke fik sagt Farvel til Frøken Höfer, før hun rejste. Min Tante var ogsaa lykkelig ved gennem mig at kunne give sin Taknemmelighed Udtryk i Stedet for gennem Brev.”

Fru Höfer rakte Assessoren ukunstlet Haanden:

„Marianne glæder sig sikkert over at høre fra Gehejmeraadinden. Saa kan hun ogsaa faa at vide, om hendes Haandarbejde, som hun gjorde færdig her, rigtig er ankommen. Men maa jeg ikke bede Dem om at tage Plads?”

Mens Franz forsvandt ind i Sideværelset, og Marianne gik hen til det aabne Vindu og gav sig til at plukke nogle visne Efeblade bort fra Espaliet uden for, satte Wolf sig lige overfor Præstekonen og saa hende roligt ind i de lysebrune Øjne, der mønstrede ham en Smule mistroisk.

„Frue,” begyndte han derpaa alvorlig, „De har sikkert hørt adskilligt om min Tante, som De har maattet ryste paa Hovedet af. Hendes store Rigdom, der jo altid gør sin Indflydelse gældende overfor Mennesker, selv om disse ikke er ubetydelige, har fra hendes Ungdom af virket uheldig paa hendes Karakter. Hun er fuld af Egenytte og Luner, og hendes Rigdom ser hun paa som en Ret, hun maa benytte sig af mere end som en Pligt, der kræver noget af hende. Overfor mig har hun altid været elskværdig, maaske fordi hun paa sin Vis gerne vilde erstatte min Moder, der tidlig døde, eller maaske blot fordi hun holdt af mig. De maa nu tro mig, naar jeg siger, at der aldrig har været noget, jeg har undt hende saa inderligt, som Bekendskabet med Deres Datter.

Det er først igennem den rørende Iver, hvormed Frøken Höfer bestandig tjente hende, ja endog overanstrengte sig selv, at hun ret er kommet til Bevidsthed om, hvad Uegennyttighed vil sige, og hvor lidt hun er i Stand til trods al sin Rigdom at lønne den.” Han holdt inde et Øjeblik og fortsatte derpaa varmt: „Jeg behøver forhaabentlig ikke at forsikre Dem, Frue, hvor beskæmmende det var for mig, at jeg først Aftenen før min Afrejse erfarede, hvor stor Selvopofrelse Deres Datter egentlig har lagt for Dagen. Og naar jeg har vovet at komme her hen, saa er det for at bringe mit til at gøre i det mindste noget af det for sømte godt igen.”

Præstekonen havde lyttet til Assessorens Ord med voksende Forbavselse.

„De overrasker mig virkelig,” sagde hun.

„Marianne føler sig i stor Taknemlighedsgæld til Deres Tante, fordi hun med sin Indgriben befriede hende fra de ret ubehagelige Forhold i Ratzgatz og samtidig skaffede hende det skønne Ophold i Øvre-Engadin. Og mere Erkendtlighed fra den gamle Dames Side synes jeg slet ikke, der kan være Tale om.”

„Men naar min Tante nu selv har indset, hvilket Kæmpearbejde Deres Datter paatog sig?”

Fru Höfer smilede.

„Ja, jeg for mit Vedkommende vilde nu ikke have paataget mig det fine Arbejde, men Marianne var glad ved det, fordi det var saa underholdende.” Hun saa over paa den slanke, unge Pige, der mærkværdigvis blev ved at finde gule Blade.

„Sagde du ikke en Dag, Marianne, at du havde lært mere af de tyve Firkanter end af dine Eksamenarbejder?”

Marianne vendte sig langsomt om.

„Jo, Mor, det sagde jeg, og det vilde glæde mig, om Gehejmeraadinden vilde glæde sig lige saa meget ved at bruge Tæppet, som jeg ved at sy det. Tal derfor ikke mere om Tak, Hr. Assessor, men fortæl mig hellere, om Deres Tante endnu er i Samaden og de to Bodmers.”

Hun havde talt meget alvorlig, og den lille Præstekone undrede sig derfor en Smule, da der pludselig lagde sig et Smil om Wolfs Læber, og han svarede i en munter Tone:

„Ja, Frøken Höfer, min Tante bor endnu paa Bernina-Hotellet skønt Bodmers og Excellencen allerede rejste før jeg.”

„Tænk, den nydelige unge Dame blev der kun saa kort,” fo'r det ud af Marianne, og rødrende fortsatte hun til Moderen: „Fru Gehejmeraadinden viste mig et Billede af Frøken von Bodmer. Du kan ikke tro, hvor sød hun var.”

„Ja, den lille Lu er en køn Pige,” indrømmede Wolf beredvillig.

„Og sikkert ogsaa overordentlig elskværdig?”

„Overordentlig er vel for meget sagt, dertil kedede hun sig for tidt.”

„Hun kunde da ikke kede sig, mens De var der?”

Wolf lo.

„De tager virkelig Fejl, Frøken Höfer, hun fandt mig desværre meget trist.”

„Hvilken Skade!”

„For min Skyld eller for hendes?”

Pastor Höfers Indtrædelse sparede Marianne for Svaret. Wolf sprang op, da han saa den høje, sorte Skikkelse dukke frem i Dørkarmen. Han syntes ham ganske, som han havde tænkt sig ham — med den høje, kloge Pande, de graa Haar ved Tindingerne, den faste, energiske Mund, som han ofte havde forestillet sig at træde i Møde med kold Ro. Hvor var den kolde Ro blevet af? Syntes han ikke, som om dette sjælfule, gennemtrængende Blik ligesom gennemborede ham ind til det inderste?

„Hr. Pastor —” begyndte han.

Dog Præsten lod ham ikke komme videre.

„Franz har lige fortalt mig om Deres Komme, Hr. Assessor,” sagde han venlig, „og jeg glæder mig nu til at lære at kende den Mand, som har været saa omhyggelig for min Datter i det fremmede Land. De skal være hjertelig velkommen i mit Hus.”

Da de havde hilst, tog de Plads ved et lille Bord, og Præsten fortsatte:

„Har De gjort flere Ture i Bjergene efter Mariannes Afrejse?”

Wolf begyndte derpaa at beskrive Bestigelsen af Piz Zupo. Han havde stor Talent til at skildre saadanne Oplevelser, dog sjældent havde han følt sig saa oplagt som i dette Øjeblik. Særlig udmalede han med stort Liv den farlige Vandring igennem Labyrinten samt Turen over den svimlende „Fæstning”. Tilhørerne lyttede med stor Begjærlighed, særlig Franz, der imidlertid havde klædt sig om og var traadt ind i Værelset.

Skønt Wolf ikke forraadte, hvad der i hin Stund deroppe paa Tinden var gaaet igennem hans Sjæl, mærkedes det dog paa den indre Bevægelse og den Grebthed, han lagde for Dagen, medens han talte, og Marianne lønede sin Broder med et taknemligt Smil, da han, efter at Wolf havde sluttet, hviskede til hende, at Lina ventede hende ude i Køkkenet. Derved fandt hun Lejlighed til at være en Stund alene og mulig blive Herre over den Storm, der bruste i hendes Indre. Ja, hun kunde nu tro, at det, som hun ude i Haven kun havde anset for et front Betdrag, dog var Sandhed, nemlig, at Wolf virkelig havde været i Herrens Skole, og at han ikke alene begærede hendes Hjerte, men ogsaa hendes religiøse Liv.

Fortsettes.